

Dirigeix la col·lecció:
Pilar Puchades

PINZELADES D'UN ANY GRIS

Roberto Sanz Requena

Edicions del Bullent

1a edició: setembre de 2021

© 2021 Roberto Sanz Requena
© 2021 Edicions del Bullent, SL
De la Taronja, 16 – 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Coberta de Xavi Simó
Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó, Maria Guasp
Imprés a Gràfiques Vimar.

ISBN: 978-84-9904-251-0
Dipòsit legal: V-2411-2021

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Hi ha un quadern de propostes didàctiques, referides a aquest llibre, que es distribueix gratuïtament als ensenyants que el sol·liciten.

*Amb estima per a Isa Llorens,
la nostra llum de Beniardà, per sempre.*

I

Día 1

††ui han fet fora de la feina al pare. Ens ho ha dit mentre estàvem sopant. Jo ja havia notat alguna cosa estranya, perquè quan he tornat de classe he vist que estava al seu despatx parlant per telèfon amb algú. Mai sol arribar a casa abans que nosaltres i quan m'he apropat per saludar-lo m'ha fet un gest ràpid, com acomiadant-me, i ha tancat de seguida la porta.

Ens ha contat que han fet una reestructuració de tot el departament de comptabilitat i que ara ho portaran des de la central, que està a Madrid. Diu que no li han donat opció, que són ordres de dalt i que no hi poden fer res. Aquestes empreses tan grans són el pitjor, de la nit al matí ja no els serveixes per a res i t'envien a casa com si fores una deixalla.

El pare no semblava desanimat, però a mi em cauria el món damunt si em passara això. Em posaria a tremolar com un flam i més sabent que la mare no treballa i els únics diners que entren són els del seu sou. Ens ho deuen haver notat, perquè de seguida ens han dit, a la meua germana i a mi, que no ens amoïnàrem, que trobaria alguna altra cosa prompte. A mi m'ha tranquil·litzat un poc, però Clara s'ha mostrat més preocupada, a ella la pasta li importa moltíssim.

Per sort, el pare coneix molta gent. Té molts contactes, com diu ell. A la vesprada, ja ha estat fent

algunes telefonades i espera que en uns dies el cridaran d'algun lloc. Davant de la insistència de la meua germana per saber-ne més detalls, li ha acabat dient perquè callara que tenim diners de sobra per molt de temps.

Jo entenc que Clara es preocupe, perquè tot just fa un any que ens hem canviat de casa. L'àtic on vivim ara ha costat un renyó als meus pares i estaran un grapat d'anys per pagar-lo. Quedar-se ara sense feina no és el millor que ens podia passar, però pel que diuen ells, tampoc és ningun drama. El que passa és que Clara no pensa el mateix. Des que ha començat la universitat no para d'anar cap ací i cap allà. Aquest estiu passat ja es va pegar un viatge amb les amigues de l'institut que es van estar quasi un mes fora de casa. Ara tots els caps de setmana té alguna cosa i, clar, necessita pasta sense parar. I com mai li diuen que no, s'ha acabat acostumant a la bona vida.

Tampoc no m'ha agradat una altra cosa que ha passat. Quan me n'he vingut cap a l'habitació per a gitar-me, he passat per la cuina per dir bona nit als meus pares i els he trobat discutint en veu baixa entre ells. Només m'han vist, han callat, està clar que volien ocultar de què estaven parlant. Els he dit bona nit i me n'he vingut a l'habitació. He notat com s'esperaven que estiguera lluny de la cuina per continuar parlant.

Supose que no deu ser gens fàcil per a ells que els passe una cosa com aquesta. Jo no sé què faria si

depenguera de mi una família i em quedara de sobte sense feina. Espere que el pare trobe treball prompte, encara que siga en un lloc on guanye un poc menys de diners.

||

Día 2

Aquesta vesprada he tingut classe de dibuix i ha vingut la mare a arreplegar-me a l'eixida, com de costum. Com ja se n'havien anat tots quan hi ha arribat, Núria, la professora, l'ha feta passar a l'aula perquè vera l'exposició que estem muntant amb els últims treballs. Resulta que han triat alguns dels meus dibuixos per a exposar-los i Núria li ha dit que és del millor que ha vist des que està de professora i que tinc molt de talent. No m'ho esperava i m'he posat roig com una tomaca. La mare m'ha mirat amb orgull i m'ha passat la mà pels cabells. Ha donat les gràcies a Núria i ens hem acomiadat d'ella. És molt bona, Núria, sap un munt de belles arts. De tot, dibuixar, pintar, escultura... Als matins fa classes de dibuix a l'institut i a les vesprades s'encarrega de l'acadèmia on vaig, que queda just davant. Es nota que li agrada